

Lp.	Rodzaje pojazdów	Stawka amortyzacyjna w zł na 1000 km przebiegu	U w a g i
8	Citroën 11-L BMW — 340 Fiat 1100/c-4 osob. „ 1100/N-6 „ GAZ 67 B	170	
9	Skoda 1101 — sanitarka „ 1101 — furgon „ 1101 i 1102 osob. Moskwicz	160	
10	ZIS 110	100	
11	Różne z silnikiem od 4 l pojemności poza wymienionymi w poz. 1-10 niniejszej tabeli	100	
12	J. w. z silnikiem od 1.5 do 4 l pojemności włącznie	125	
13	J. w. z silnikiem do 1.5 l pojemności wyłącznie	160	
C. Nowy tabor — ciężarowe			
14	GAZ 51 — 2,5 t ZIS 150 — 4 t Star 20	130	
15	ZIS 585 (wywrot)	180	
16	JAZ 200 — 7 t Skoda 706 Praga RND Tatra 111	160	
17	Różne nie wymienione w poz. 14-16 z wyłączeniem poz. 2 (wozy z silnikiem niskoprężnym do 3 t nośności włącznie)	130	
18	Samochody różne nie wymienione w poz. 14-16 z wyłączeniem poz. 3 (z silnikiem Diesla, w tym ciągniki samochodowe jak również ciągniki siodłowe bez naczepów)	160	
19	Samochody ciężarowe z wyjątkiem wywrotek, których charakter pracy został uwzględniony przy ustalaniu stawek, znajdujące się w posiadaniu: Ministerstwa Leśnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Przeds. Robót Poszukiwawczych i Geologicznych, przedsiębiorstw przemysłu naftowego i torfowego, Centrali Rybnej, Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ oraz wszystkich przedsiębiorstw budowlanych.	o 15% wyższa od podanych w poz. 14-18	
D. Nowy tabor — autobusy			
20	Skoda 706 RO Chausson	300	Dla autobusów w komunikacji miejskiej stawka podwyższona o 20%
21	Mavag	360	
22	Różne nie wymienione w poz. 20-21 z wyłączeniem wymienionych w poz. 4 i 5	300	
23	Samochody specjalne z silnikiem niskoprężnym (np. wóz strażacki)	130	Tę część samochodu która stanowi trwale umieszczone urządzenie lub maszynę, należy amortyzować wg ogólnie obowiązujących przepisów (np. urządzenie wozu strażackiego, ambulatorium, bufetu itp.).
24	Samochody specjalne z silnikiem wysokoprężnym Diesla (np. ambulatorium, bufet)	160	

507

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 maja 1951 r.

w sprawie finansowania i rachunkowości akcji socjalnej.

Celem uproszczenia trybu finansowania pozabudżetowych środków specjalnych w zakresie akcji socjalnej, zmieniając częściowo i uzupełniając instrukcję Ministerstwa Finansów z dnia 24 lipca 1950 r. w sprawie budżetów akcji socjalnej na rok 1951, zarządza się, co następuje:

I. Preliminarze pozabudżetowych środków specjalnych w zakresie akcji socjalnej.

§ 1. Preliminarze pozabudżetowych środków specjalnych w zakresie akcji socjalnej sporządzają i składają Narodowemu Bankowi Polskiemu tylko te jednostki budżetowe oraz przedsiębiorstwa, pozostające na rozrachunku gospodarczym, które prowadzą własne urzędy lub placówki socjalne (np. żłobki, przedszkola, świetlice, kolonie letnie, obozy itp.).

§ 2. Jednostki budżetowe oraz przedsiębiorstwa pozostające na rozrachunku gospodarczym, nie prowadzące własnych urzędów i placówek socjalnych, nie sporządzają preliminarzy pozabudżetowych środków specjalnych w zakresie akcji socjalnej i nie posiadają w Narodowym Banku Polskim rachunków.

§ 3. Jednostki budżetowe oraz przedsiębiorstwa, pozostające na rozrachunku gospodarczym, które prowadzą własne urzędy i placówki socjalne, a ponadto korzystają częściowo z obcych urzędów socjalnych, własnymi preliminarzami pozabudżetowych środków specjalnych w zakresie akcji socjalnej obejmują tylko środki potrzebne na finansowanie własnych urzędów i placówek socjalnych.

II. Tryb finansowania akcji socjalnej.

§ 4. 1. Jednostki budżetowe, wymienione w § 1, finansują własne urzędy i placówki socjalne w drodze przelania z kredytów budżetowych (tytuły akcji socjalnej) na rachunek pozabudżetowych środków specjalnych dotacji w wysokości, zaplanowanej w zależności od przewidywanego wykorzystania tych urzędów na potrzeby własnych pracowników.

2. Urzędy i placówki socjalne należące do przedsiębiorstw, wymienionych w § 1, finansowane są przez nadrzędne jednostki budżetowe w drodze przelania na rachunek pozabudżetowych środków specjalnych przedsiębiorstwa dotacji budżetowej w wysokości, zależnej od przewidywanego wykorzystania urzędów socjalnych na potrzeby pracowników przedsiębiorstwa.

3. Ponadto urzędy i placówki socjalne, wymienione w ust. 1 i 2, finansowane są z wpływów własnych, a w szczególności z odpłatności rodziców, a w przypadku świadczenia usług na rzecz obcych jednostek budżetowych i przedsiębiorstw — z dotacji budżetowych, udzielanych w trybie postanowień § 5.

§ 5. 1. Jednostki budżetowe, wymienione w § 2, korzystające z obcych urzędów socjalnych, pokrywają opłaty na rzecz tych urzędów w drodze przelewu na właściwe rachunki pozabudżetowych środków specjalnych bezpośrednio z kredytów budżetowych, w części podlegającej pokryciu z dotacji budżetowej — z kredytów § 19 lub § 22, w części podlegającej pokryciu z odpłatności rodziców — z kredytów § 1 w formie potrącenia z wynagrodzeń właściwych pracowników.

2. Opłaty na rzecz obcych urzędów socjalnych, należne od przedsiębiorstw wymienionych w § 2, mają być pokrywane:

- 1) w części podlegającej pokryciu z dotacji budżetowej — przez nadrzędne jednostki budżetowe w drodze bezpośredniego przelewu z kredytów budżetowych na właściwy rachunek pozabudżetowych środków specjalnych albo przez właściwe przedsiębiorstwo w sposób przewidziany w ust. 3;
- 2) w części podlegającej pokryciu z odpłatności rodziców — przez przedsiębiorstwo w drodze potrącenia z wynagrodzeń właściwych pracowników i przekazania na właściwy rachunek pozabudżeto-

wych środków specjalnych jednostki prowadzącej urządzenie.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, mogą być także pokrywane przez zainteresowane przedsiębiorstwa z akredytyw, otwieranych do ich dyspozycji przez nadrzędne jednostki budżetowe; przy otwieraniu akredytyw mają zastosowanie postanowienia § 103 przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej, stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1950 r., z tą zmianą, że zamiast imion i nazwisk oraz wzorów podpisów pracowników, którzy mają prawo zlecenia wypłat z akredytywy, jak również wzoru odcisku pieczęci jednostka budżetowa podaje w piśmie, dotyczącym otwarcia akredytywy, tylko nazwę i siedzibę przedsiębiorstwa, do którego dyspozycji otwiera akredytywę.

4. Postanowienia niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio również w przypadku korzystania z urzędów socjalnych, nie objętych pozabudżetowymi środkami specjalnymi.

§ 6. Jednostki budżetowe oraz przedsiębiorstwa, wymienione w § 3, finansują akcję socjalną w części realizowanej przez własne urzędy — w trybie § 4, w części zaś realizowanej przez obce urzędy — w trybie § 5.

III. Rachunkowość akcji socjalnej.

§ 7. Jednostki budżetowe oraz przedsiębiorstwa, pozostające na rozrachunku gospodarczym, obowiązane są w zakresie wykonywania preliminarzy oraz rachunkowości i sprawozdawczości pozabudżetowych środków specjalnych (akcji socjalnej) stosować się do przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej.

§ 8. Każda forma akcji socjalnej (tytuł budżetowy) stanowi odrębny rodzaj pozabudżetowych środków specjalnych; w związku z tym należy w rachunkowości wyodrębnić poszczególne formy akcji socjalnej.

§ 9. 1. Urzędy służące celom akcji socjalnej stanowią majątek akcji socjalnej, który powinien być ujęty w wydzielonej rachunkowości pozabudżetowych środków specjalnych w zakresie akcji socjalnej; do majątku akcji socjalnej zalicza się również budynki służące wyłącznie celom akcji socjalnej.

2. Wydzielone urzędy należy wprowadzić do księgowości akcji socjalnej na podstawie odpowiedniego protokołu.

§ 10. W zakresie księgowania obrotów, związanych z wykonaniem preliminarzy poszczególnych form akcji socjalnej, mają zastosowanie postanowienia § 118 przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej z następującymi uzupełnieniami:

- 1) w celu umożliwienia ścisłej kontroli kosztów jednostkowych należy rachunek kosztów działalności bieżącej obciążać tylko tymi kosztami, które podlegają wliczeniu do jednostkowej stawki dziennej, przewidzianej dla danej formy akcji socjalnej; inne nakłady, jeżeli nie kwalifikują się na pozostałe rachunki przewidziane w § 118, należy księgować na dodatkowym rachunku p. n. „Inne nakłady” (np. remont kuchni);
- 2) do rachunku kosztów działalności bieżącej należy prowadzić księgowość szczegółową według paragrafów klasyfikacji budżetowej analogicznie jak do rachunku rozchodów;

3) wpływy za korzystanie z urządzeń socjalnych księguje się przez obciążenie rachunku wpływów oraz w części pochodzącej z dotacji budżetowej na dobro rachunku funduszu własnego, a w części pochodzącej z odpłatności rodziców — na dobro rachunku dochodów.

IV. Postanowienia końcowe.

§ 11. Rachunki pozabudżetowych środków specjal-

nych w zakresie akcji socjalnej, otwarte jednostkom budżetowym i przedsiębiorstwom wymienionym w § 2, ulegają likwidacji z dniem wyczerpania sald na tych rachunkach.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

508

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 24 lutego 1951 r.

w sprawie obowiązku utrzymywania minimalnych zapasów (minimum asortymentowego) artykułów mydlarsko-tłuszczowych w uposażonych sklepach detalicznych.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. Celem ułatwienia nabycia szerokim masom konsumentów artykułów mydlarsko-tłuszczowych we wszystkich branżowo właściwych uposażonych sklepach detalicznych wprowadza się dla uposażonych sklepów detalicznych obowiązek stałego utrzymywania minimalnego zapasu mydła wszelkiego rodzaju, pasty do obuwia i pasty do podłóg, ustalonego dla poszczególnych kategorii sklepów detalicznych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Podane w załączniku minimalne zapasy powinny być przez dyrekcje dystrybutorów detalicznych szczegółowo dostosowane do poszczególnych kategorii sklepów przez zaliczenie poszczególnych sklepów do właściwej kategorii.

Dyrekcje dystrybutorów detalicznych powinny w terminie 10 dni od dnia wejścia w życie zarządzenia zawiadomić na piśmie poszczególne sklepy detaliczne o ustalonych dla nich minimalnych zapasach asortymentowych i nałożyć na kierowników sklepów obowiązek ścisłego ich przestrzegania.

§ 3. Sklepy detaliczne obowiązane są ustalić dla nich minimalny zapas (minimum asortymentowe) okazać w naturze każdorazowo na żądanie organów kontrolujących.

§ 4. Kierownictwo poszczególnych sklepów detalicznych we własnym zakresie w zależności od warunków

obsługi hurtowej (odległość od hurtowni, częstotliwość pobierania towaru, wysokość obrotu dziennego) ustali faktyczną wysokość zapasu artykułów objętych normami niniejszego zarządzenia w ten sposób, by zagwarantować stałe posiadanie na składzie określonego minimum.

§ 5. Organa Państwowej Inspekcji Handlowej oraz wydziały i referaty handlu powinny prowadzić stałą kontrolę sklepów celem stwierdzenia, czy ustalone ilości artykułów znajdują się na składzie. Na podstawie wyników kontroli inspektoraty Państwowej Inspekcji Handlowej wydadzą właściwe zarządzenia celem usunięcia uchybień.

W stosunku do osób, które nie będą stosowały się do zarządzeń Państwowej Inspekcji Handlowej, należy wdrażać postępowanie karne z art. 10 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o Państwowej Inspekcji Handlowej (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 396).

§ 6. Nie należy wdrażać postępowania karnego w stosunku do kierowników sklepów, którzy w przypadku stwierdzenia uchybienia okażą kopię wpisu do książki zamówień nie zrealizowanych, wystawioną przez hurtownię na maksymalnie 3 dni przed datą stwierdzenia uchybienia.

Protokoły uchybień w ten sposób usprawiedliwionych powinny być podstawą do wszczęcia właściwych kroków przez organa Państwowej Inspekcji Handlowej w stosunku do właściwej hurtowni.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 24 lutego 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. J. Kutin

Załączniki do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 24 lutego 1951 r. (poz. 508).

A. MINIMUM ASORTYMENTOWE ARTYKUŁÓW MYDLARSKO-TŁUSZCZOWYCH DLA SKLEPÓW DETALICZNYCH CENTRALI HANDLOWEJ PRZEMYSŁU CHEMICZNEGO

Artykuły	Jednostka miary	I klasy	II klasy
Mydło do prania	kg	300	200
„ półtoaletowe	szt.	300	100
„ toaletowe	„	800	400
Pasta do obuwia	„	500	300
„ do podłóg	kg	100	40

B. MINIMUM ASORTYMENTOWE ARTYKUŁÓW MYDLARSKO-TŁUSZCZOWYCH DLA ZWIĄZKU SPÓŁDZIELNI SPOŻYWCÓW Mydlarnie i drogerie.

Artykuły	Jednostka miary	I klasy	II klasy
Mydło do prania	kg	100	50
„ półtoaletowe	szt.	100	70

Artykuły	Jednostka miary	I klasy	II klasy
Mydło toaletowe	szt.	120	80
Pasta do obuwia	„	150	100
„ „ podłóg	kg	40	30

Sklepy mieszane z artykułami gospodarstwa domowego.

Artykuły	Jednostka miary	Ilość
Mydło do prania	kg	30
„ półtoaletowe	szt.	40
„ toaletowe	„	50
Pasta do obuwia	„	60
„ „ podłóg	kg	20

Sklepy mieszane z artykułami spożywczymi.

Artykuły	Jednostka miary	Ilość
Mydło do prania	kg	20
„ toaletowe	szt.	20
Pasta do obuwia	„	30